

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 18 listopada 2025 r.,
w sprawie **J. P.**

ukaranej za wykroczenie z art. 90 § 1 k.w. i in.,
kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść ukaranej,
od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie,
z dnia 22 maja 2025 r., sygn. akt V W 3715/24

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Rejonowemu dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie do
ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie wyrokiem z dnia 22 maja 2025 r., sygn. akt V W 3715/24, po rozpoznaniu sprawy J. P. obwinionej o to, że:

„1. w dniu 22 kwietnia 2024 r. ok. godz. 08:35 na skrzyżowaniu ulic M. z Ś.
w W. blokowała pas ruchu,

tj. o wykroczenie z art. 90 § 1 k.w.;

2. w tym samym miejscu i czasie nie stosowała się do polecenia funkcjonariusza Policji, tj. wezwania do opuszczenia jezdni,

tj. o wykroczenie z art. 65a k.w.”,

na podstawie art. 39 § 1 k.w. odstąpił od wymierzenia kary wobec J. P. .

Wyrok nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się w dniu 18 czerwca 2025 r. (k. 77 akt).

Kasację od powyższego wyroku wniósł Prokurator Generalny, zaskarżając go w całości na niekorzyść ukaranej, zarzucając:

„rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie art. 413 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.s.w. i art. 82 § 2 pkt 1 k.p.s.w., polegające na braku zawarcia w wydanym wobec J. P. - obwinionej o popełnienie wykroczeń z art. 90 § 1 k.w. i z art. 65a k.w. - wyroku niezbędnych elementów w postaci rozstrzygnięcia co do zawinienia obwinionej w odniesieniu do zarzucanych jej wykroczeń i dokładnego określenia przypisanych jej przez sąd czynów oraz kwalifikacji prawnej”.

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna w rozumieniu art. 535 § 5 k.p.k., w związku z czym należało ją uwzględnić w całości na posiedzeniu.

Nie powinno budzić wątpliwości, że ustalenie czynu przypisanego powinno obejmować wszystkie elementy czynu mające znaczenie dla prawidłowej kwalifikacji prawnej, a zatem zawierać wskazanie czasu i miejsca jego popełnienia oraz wszystkie elementy zachowania sprawcy wypełniające ustawowe znamiona czynu zabronionego, nadto takie istotne elementy, które bliżej charakteryzują (konkretyzują) czyn popełniony przez oskarżonego (zob. np. postanowienie SN z dnia 4 lutego 2008 r., sygn. akt V KK 245/07). Wskazuje się przy tym, że brak w opisie czynu przypisanego oskarżonemu w wyroku (art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k.) któregośkolwiek znamienia ustawowego typu czynu zabronionego skutkuje niemożnością przypisania odpowiedzialności karnej za ten czyn.

Rzecz jednak w tym, że w zaskarżonym wyroku Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie nie tylko pominął istotne elementy opisu czynu przypisanego, ale w ogóle nie wskazał tego, jak czyn (jakie czyny) przypisał ukaranej J. P. . W wyroku w części wstępnej zostały podane opisy czynów, za które J.P. została obwiniona we wniosku o ukaranie (k. 26 akt), ale już w sentencji wyroku nie przypisano obwinionej jakiegokolwiek czynu ograniczając się do rozstrzygnięcia o odstąpieniu od wymierzenia kary.

Tymczasem oczywiste jest, że nie można rozstrzygać o karze, jeśli nie przypisze się winy (odpowiedzialności) sprawcy (*nulla poena sine culpa*). Rozstrzygnięcie o winie (przedmiocie odpowiedzialności karnej lub wykroczeniowej) musi być wyraźne, a zatem nie można odczytywać jej w sposób dorozumiany. W konsekwencji Sąd pierwszej instancji rażąco naruszył art. 413 § 1 pkt 5 k.p.k. (stosowany odpowiednio w postępowaniu w sprawach o wykroczenia – zob. art. 82 § 1 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia) oraz art. 82 § 2 pkt 2 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia, gdyż w zaskarżonym wyroku nie zawarł rozstrzygnięcia odnośnie do sprawstwa czynów opisanych we wniosku o ukaranie (zob. wyrok SN z dnia 3 stycznia 2008 r., sygn. akt WA 55/07).

Z uwagi na powyższe niezbędne okazało się uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie do ponownego rozpoznania.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji wyroku.

[J.J.]

[a.ł]